

Arrest

nr. 228 485 van 5 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 juni 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en houdende bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 juni 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. FADILI en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, dient op 31 maart 2006 in België een asielaanvraag in.

Op 2 april 2007 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 6618 van 30 januari 2008 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 14 februari 2008 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13*quinquies*).

Op 27 augustus 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 25 november 2008 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 10 december 2008 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad nr. 30 997 van 2 september 2009 wordt het beroep tegen deze twee beslissingen verworpen.

Op 23 november 2009 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 16 november 2010 wordt beslist dat verzoeker een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister zal krijgen op voorwaarde van voorlegging van een arbeidskaart B.

Op 5 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij verzoeker toegelaten wordt tot een tijdelijk verblijf voor een duur van één jaar.

Op 28 september 2011 ontvangt verzoeker een A-kaart.

Op 9 juli 2012 vraagt verzoeker de verlenging van zijn tijdelijk verblijf.

Op 27 september 2012 wordt geweigerd om aan verzoeker een onbeperkt verblijf toe te staan.

Op 6 februari 2013 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris de verlenging van het tijdelijk verblijf van verzoeker.

Op 6 februari 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 28 oktober 2013 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 27 juli 2016 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 27 juli 2016 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 180 220 van 27 december 2016 wordt het beroep tegen deze beslissingen van 27 juli 2016 verworpen.

Op 19 januari 2018 dient verzoeker een "*verzoek tot herziening van intrekking tijdelijk verblijfsrecht*" in.

Op 14 mei 2018 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet bij de burgemeester van de stad Brussel.

Op 7 juni 2018 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet bij de burgemeester van de gemeente Elsene.

Op 12 juni 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.06.2018 werd ingediend door:

T., A. (R.R.: (XXX)

geboren te D. op (...) 1977

nationaliteit: Ivoorkust

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 31.03.2006 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 30.01.2008 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van de asielprocedure – namelijk 1 jaar en 10 maanden – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Betrokkene verkoos ook om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef verder illegaal in België. Op 27.08.2008 diende betrokkene een eerste maal een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis in. Deze aanvraag werd op 25.11.2008 onontvankelijk verklaard, hem betekend op 12.12.2008. Op 23.11.2009 diende betrokkene een tweede aanvraag art. 9bis in. Op 05.09.2011 werd er inzake deze aanvraag geoordeeld dat betrokkene op basis van tewerkstelling werd toegelaten tot een tijdelijk verblijf en betrokkene werd op 28.09.2011 in het bezit gesteld van een A-kaart. Deze A-kaart werd op 27.09.2012 verlengd tot 08.12.2012. Om een verdere verlenging te verkrijgen, diende betrokkene een nieuwe arbeidskaart B voor te leggen, doch hij voldeed niet aan deze voorwaarden. Op 06.02.2013 werden instructies naar de gemeente verstuurd om een verdere verlenging van de A-kaart te weigeren en hieropvolgend werd de A-kaart ingetrokken. Op dezelfde dag werd er tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hem betekend op 18.02.2013. Betrokkene verkoos hieraan geen gevolg te geven en sindsdien verblijft hij illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen echter geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf. Tot slot dient er nog vermeld te worden dat betrokkene op 28.10.2013 een derde aanvraag art. 9bis indiende, doch deze werd onontvankelijk verklaard op 27.07.2016, hem betekend op 05.08.2016.

Betrokkene haalt aan dat hij reeds in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart omwille van humanitaire redenen en dat deze redenen reeds in hoofde van betrokkene bewezen zijn en nog steeds aanwezig zijn. Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk en gegrond werd verklaard, dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn. Elke aanvraag wordt namelijk apart onderzocht. Het is namelijk zo dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk en gegrond werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Bijgevolg lijkt het logisch dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht. Volledigheidshalve dient er op gewezen te worden dat aan betrokkene een tijdelijk verblijf werd toegekend op basis van de toenmalige instructies van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructies werden echter vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en kan betrokkene zich hier niet langer op beroepen.

Verder beweert betrokkene dat hij geen enkele binding of relatie meer zou onderhouden met zijn land van herkomst. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Er dient immers opgemerkt te worden dat, ondanks het feit dat betrokkene sinds 2006 in België verblijft, hij toch ruim 29 jaar in Ivoorkust heeft verbleven en dat zijn verblijf in België en opgebouwde banden geenszins kunnen vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Ook kunnen we stellen dat betrokkene gedurende deze periode toch een zekere vrienden- of kennissenkring moet hebben opgebouwd en lijkt het tevens zeer onwaarschijnlijk dat hij geen familie meer zou hebben bij wie hij voor

korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene bewijst alleszins het tegendeel niet.

Voor wat betreft de bewering dat betrokkene tal van duurzame sociale bindingen heeft ontwikkeld in de Belgische samenleving en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst hierdoor een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat deze sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Tenslotte dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn in België verblijvende sociale contacten.

Ook de bewering dat het van betrokkene een buitengewone inspanning zou vragen om terug te keren naar zijn land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, betrokkene laat na om concreet te verduidelijken of aan te tonen welke buitengewone inspanning het van hem zou vragen om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en hiervoor dus (tijdelijk) terug te keren naar zijn land van herkomst

Betrokkene verwijst specifiek naar het feit dat hij ten zeerste werkbereid is en dat hij een gemotiveerde (industriële) elektricien/monteur is, die meteen aan de slag wenst te gaan op de arbeidsmarkt. Verder stelt hij dat hij reeds verschillende jobaanbiedingen heeft aangeboden gekregen en hij voegt bij onderhavige aanvraag twee arbeidscontracten, opgesteld in respectievelijk december 2017 en augustus 2018. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene, om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een tewerkstelling, hiervoor de geëigende procedure dient op te starten en te volgen. Momenteel heeft betrokkene geen officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Verder stelt betrokkene dat de elementaire rechtsprincipes van rechtsgelijkheid en rechtszekerheid vereisen dat een vaste lijn wordt gehanteerd bij het nemen van beslissingen in gelijkaardige dossiers. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen eventueel van een verblijfsregularisatie hebben Pachecolaan 44 1000 Brussel T 02 793 80 00 helpdesk.dvzoe@dofi.fgov.be www.dofi.fgov.be www.ibz.be kunnen genieten, brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis individueel onderzocht.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met het gerecht en de openbare orde nooit heeft geschaad, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 31 maart 2006 in België verblijft, dat hij de Franse taal machtig is, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd en dat hij in het bezit is van verschillende attesten en certificaten waardoor hij een volwaardige industrieel elektricien/installateur-monteur is geworden) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 12 juni 2019 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

Naam, voornaam: T.A.

geboortedatum: (...) 1977

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Ivoorkust

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

(...).”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“2.1 Wat de weigeringsbeslissing betreft:

2.1.1 EERSTE MIDDEL: Schending van de materiële en formele motiveringsplicht, in combinatie van artikel 9 bis Vw.

10.- Verzoeker roept de schending van de motiveringsplicht in zoals bepaald in artikel 62 van de vreemdelingenwet, alsmede in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, in combinatie van artikel 9 bis Vw.

Doordat conform artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en van artikel 2 en 3 van de wet van 29/7/1991 de bestuurshandelingen moeten afdoende gemotiveerd zijn.

Terwijl, in de bestreden beslissing zonder enige specificatie of verduidelijking wordt gesteld dat er in hoofde van verzoeker niet werd bewezen dat de humanitaire omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk en gegrond werd verklaard ondertussen verdwenen en/of gewijzigd kunnen zijn, quod non, terwijl bij beslissing van 5 september 2011 houdende een positieve beslissing verwerende partij erkent dat in hoofde van verzoeker buitengewone omstandigheden aanwezig waren, die hebben geleid tot een afgifte van een tijdelijk verblijfsrecht.

Zodat de motivering van de weigeringsbeslissing bijgevolg ondermaats is en de motieven van de bestreden beslissing niet overeenstemmen met de werkelijkheid en bovendien de redelijke grenzen van de discretionaire bevoegdheid op grond van artikel 9 bis Vw manifest geschonden zijn.

11.- Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de weigeringsbeslissing artikel 9bis en bijlage 13) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

Het geheel van de motivering moet gebaseerd zijn op ALLE elementen in het dossier.

De bestreden beslissing heeft blijkbaar geen rekening willen houden met de duur van verblijf in hoofde verzoeker en tracht zonder enige motivering te stellen dat de omstandigheden in het verleden thans verdwenen of gewijzigd zouden zij, quod non.

Evenmin werd rekening gehouden met het onafgebroken verblijf van verzoeker in het Rijk en de duurzame lokale verankering. Volgens verwerende partij betreft het een louter eigen keuze van verzoeker om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Doch stelt de bestreden beslissing niet waarom dit op zich geen bijzondere omstandigheid vormen volgens haar discretionaire bevoegdheid. 12.- De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens 10 gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)” De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

‘Buitengewone omstandigheden’ in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet zijn “omstandigheden die het onmogelijk OF bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen” (zie L. DENYS, Overzicht van het Vreemdelingen recht, UGA, Kortrijk, 2012, p. 91). Of nog: “Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet zijn die omstandigheden die het voor de betrokkene zeer moeilijk tot onmogelijk maken om naar de bevoegde Belgische diplomatieke post te gaan om een recht op verblijf aan te vragen conform het artikel 9, al. 2 van de Vreemdelingenwet.” (RvS 27 oktober 2004, nr. 136.791, Rev.dr.étr. 2004, 593)

Dit maakt dat er aldus TWEE vormen van buitengewone omstandigheden bestaan:

- De redenen die het een verzoeker “onmogelijk” maken dit verzoek in te dienen in de bevoegde Belgische diplomatieke post;

- De redenen die het een verzoeker " zeer moeilijk " maken dit verzoek in te dienen in de bevoegde Belgische diplomatieke post.

Het woord 'moeilijk' wordt in het woordenboek Van Dale gedefinieerd als:

"moei-lijk (bijvoeglijk naamwoord, bijwoord) :

1 slechts met inspanning op te lossen , te doen: een moeilijke kwestie ; moeilijk over iets kunnen oordelen ; ergens moeilijk over doen allerlei bezwaren opperen

2 lastig in de omgang; humeurig: een moeilijk karakter ; een moeilijke jongen " (www.vandale.nl)

Kortom, als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De bestreden beslissing stelt dat het verzoek onontvankelijk is gezien "de aangehaald elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd door de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland;" (stuk 1) 11

Dit maakt aldus dat "zeer moeilijk" in de zin van "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vw. (zoals te weerhouden conform bovenstaande rechtspraak en rechtsleer) dient te worden omschreven als " slechts met zeer veel inspanning op te lossen " ofte " een moeilijke kwestie ".

Zoals hierna wordt verduidelijkt is het in casu evident en in alle redelijkheid (cfr. redelijkheidsbeginsel) niet te ontkennen dat verzoeker zich in een situatie bevindt waarbij het hem 'zeer moeilijk' valt, minstens het 'een moeilijke kwestie mits allerlei bezwaren' uitmaakt om zijn verzoek tot verblijfsmachtiging in te dienen in de Belgische ambassade van het land van herkomst, zijnde Ivoorkust. Zolang artikel 9bis Vw. in de wet is ingeschreven, dient ook verweerder zich aan deze wetsbepaling te houden. Deze wetsbepaling is en blijft op heden één der wettelijk geijkte paden zoals gevolgd kunnen en mogen worden door een vreemdeling dewelke een verblijfsvergunning verzoekt in België.

Er dient te worden benadrukt dat verweerder bij de beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging zoals ingediend in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt.

Dit heeft evident zijn onmiddellijke impact op de motiveringsplicht:

Hoe groter de discretionaire bevoegdheid of beoordelingsmarge van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (RvS nr. 43.560 van 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I. OPDEBEEK; RvS nr. 43.556, 30 juni 1993).

"De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauw keurig worden vermeld." (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Formele Motivering van bestuurshandelingen , Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185).

Weinig bepalingen in de Vreemdelingenwet geven méér ruimte/appreciatiebevoegdheid aan verweerder dan artikel 9bis Vw. De motivatieplicht van verweerder mag in dergelijke materie dan ook helemaal niet lichtzinnig worden opgevat.

13.- In casu stelt de bestreden beslissing o.a. het volgende:

"...

Betrokkene haalt aan dat hij reeds in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart omwille van humanitaire redenen en dat deze redenen reeds in hoofde van betrokkene bewezen zijn en nog steeds aanwezig zijn. Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk en gegrond werd verklaard, dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn. ..."

Immers betwist verwerende partij niet dat destijds de door verzoeker opgeworpen humanitaire redenen in zijn vorige regularisatieverzoek weldegelijk werden weerhouden als buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoeker om zijn verzoek ontvankelijk en gegrond te verklaren en vervolgens in het bezit gesteld van een A-kaart.

Zoals hoger reeds uiteengezet kan/mag verweerder zich in deze motivatie dan ook niet beperken tot blote beweringen waarvan men in feite weet dat deze niet correct zijn en dat deze de facto tot een onherroepelijke tegenstrijdig zijn door te stellen dat deze omstandigheden er niet meer zouden zijn. (quod in casu);

Verder verwijst verwerende partij dat de instructies van 2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze door de Raad van State werden vernietigd. Echter wenst verzoeker op te merken dat hij geregulariseerd werd op basis van artikel 9 bis Vw. na de vernietiging van de instructies van 2019.

Terwijl het trouwens een lange traditie is dat humanitaire prangende/klemmende situaties via regularisatie zouden opgelost worden; terwijl uit de feitelijke gegevens van de zaak blijkt dat dit manifest het geval is, temeer daar betrokkenen een wettig verblijf heeft gehad; dit daargelaten of men de criteria van de instructie of van enig andere omzendbrief al dan niet zou toepassen...

Dit gegeven druist volledig in tegen de destijds genomen beslissing van 5 september 2011, waarin uitdrukkelijk werd meegedeeld dat verzoeker zich minstens sinds 31 maart 2007 in buitengewone omstandigheden bevindt in België en bijgevolg in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsrecht. In dat zelfde schrijven bevestigde verwerende partij dat verzoeker ook het bewijs heeft geleverd van een duurzame verankering in België.

14.-

Doordat de bestreden beslissing geen van de ingeroepen argumenten weerhoudt als buitengewone omstandigheden die een indiening in België rechtvaardigen; dat zij die één voor één bespreekt zonder er enig verband tussen te leggen.

Zo stelt de bestreden beslissing dat:

“... Ook de bewering dat het van betrokkene een buitengewone inspanning zou vragen om terug te keren naar zijn land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, betrokkene laat na om concreet te verduidelijken of aan te tonen welke buitengewone inspanning het van hem zou vragen om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en hiervoor dus (tijdelijk) terug te keren naar zijn land van herkomst...”

Terwijl hierbij alleszins dient opgemerkt te worden dat een beslissing steeds in haar geheel moet gemotiveerd worden rekening houdend met alle argumenten en zij de verschillende argumenten niet elk apart kan beoordelen, zonder ze in verband te plaatsten; dat een zorgvuldige beoordeling dus rekening houdt met de verschillende argumenten in hun geheel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). 15.- 13 In essentie komt de argumentatie van de Dienst Vreemdelingenzaken neer op de verwijzing van verzoeker naar de “geëigende procedure” van het bekomen van verblijfsrecht in het kader van een tewerkstelling (stuk 1):

“... Betrokkene verwijst specifiek naar het feit dat hij ten zeerste werkbereid is en dat hij een gemotiveerde (industriële) elektricien/monteur is, die meteen aan de slag wenst te gaan op de arbeidsmarkt. Verder stelt hij dat hij reeds verschillende jobaanbiedingen heeft aangeboden gekregen en hij voegt bij onderhavige aanvraag twee arbeidscontracten, opgesteld in respectievelijk december 2017 en augustus 2018. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene, om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een tewerkstelling, hiervoor de geëigende procedure dient op te starten en te volgen. Momenteel heeft betrokkene geen officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. ...” (eigen markering)

Verweerder gaat er evenwel volledig aan voorbij dat verzoeker reeds in een verblijfsrecht werd gesteld op basis van een tewerkstelling, waarvan de procedure in het Rijk werd gesteld. Ook maakt verwerende partij hieromtrent totaal geen onderscheid.

Verweerder is dan ook niet te goeder trouw in haar eenvoudigweg verwijzen naar de “geëigende procedure” wetende dat verzoeker op deze wijze definitief wordt uitgesloten om een carrière in het Rijk uit te bouwen...

Indien verzoeker wordt teruggestuurd naar Ivoorkust zal hij geen werkvisum kunnen verkrijgen gezien economische realiteit en zijn kansen tot tewerkstelling in België hypothekeren. Verzoeker heeft hier verschillende opleidingen en jobaanbiedingen gekregen als elektricien/monteur van netwerkinstallaties... Het is dan ook om die reden dat verzoeker het verzoek tot verblijfsmachtiging overeenkomstig art. 9bis Vw. net uitdrukkelijk stelde.

Zonder op deze argumentatie in te gaan stelt verweerder enkel mits blote bewering dat verzoekster de “geëigende procedure” van machtiging tot verblijf in het kader van tewerkstelling moet volgen, dat dit een recht is.

Dit is in realiteit aldus echter niet correct.

In casu betreft de ‘alternatieve oplossing’ om de inbreuk op art. 3 en 8 EVRM te minimaliseren het ontvankelijk en gegrond zien verklaren van het verzoek tot verblijfsmachtiging overeenkomstig art. 9bis Vreemdelingenwet in BELGIË, waarna aan verzoeker een verblijfsmachtiging van één jaar zou worden

afgeleverd, zodat hij zichzelf – onder voorwaarden – dient te bewijzen mits de vooropgestelde tewerkstelling.

Verweerder schendt minstens de materiële motivatieplicht door verzoeker door te verwijzen naar de “geëigende procedure” terwijl voor hem specifieke feitengesteldheid net de procedure van artikel 9bis Vw. nog steeds de wettelijk voorgeschreven mogelijkheid uitmaakt en aldus de “geijkte weg” om aan hem klemmende (verblijfs)situatie te verhelpen uitmaakt.

Artikel 9bis Vw. is een wettelijk voorziene procedure teneinde een verblijfsmachtiging voor meer dan drie maanden aan te vragen in België indien er sprake is van buitengewone omstandigheden (lees “omstandigheden die het voor de betrokkene zeer moeilijk tot onmogelijk maken om naar de bevoegde Belgische diplomatieke post te gaan om een recht op verblijf aan te vragen” – zie supra).

Het is dan ook kennelijk onredelijk om de vraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren mits slechts de motivatie dat verzoeker zich maar tot de geëigende weg moet richten indien hij in België wil werken.

Zolang artikel 9bis Vw. in de wet is ingeschreven, dient ook verweerder zich aan deze wetsbepaling te houden. Deze wetsbepaling is en blijft op heden één der wettelijk geijkte paden zoals gevolgd kunnen en mogen worden door een vreemdeling dewelke een verblijfsvergunning verzoekt in België.

Tenslotte dient te worden benadrukt dat verweerder bij de beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging zoals ingediend in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt.

Het moge dan ook duidelijk zijn dat de motivering van de bestreden beslissing niet deugdelijk en in strijd met voormeld artikel 9bis verwijst naar “de geëigende weg” alsof artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen wettelijke voorziene geëigende weg zou zijn om te verzoeken om een verblijfsvergunning. Zo kan het bijvoorbeeld zijn dat vreemdelingen gelet op prangende omstandigheden zijn verhinderd een aanvraag om machtiging tot verblijf in het herkomstland in te dienen of niet kunnen aantonen te voldoen aan één van de voorwaarden voorzien in de vreemdelingenwet, maar desondanks van mening zijn dat op de Belgische Staat, gelet op artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), alsnog een positieve verplichting zou rusten om het gezinsleven te vrijwaren door de mogelijke tewerkstelling en relatie als buitengewone omstandigheid te aanvaarden (en in tweede instantie desgevallend een verblijfsmachtiging te verlenen).

Dat ingevolge de materiële motiveringsplicht alvorens men een beslissing neemt, het volledig dossier dient bestudeert te worden, een afweging gedaan moet worden van de betrokken belangen om dan tot een door motieven geschraagde beslissing te komen waarin de motieven ingevolge de formele verplichting vermeldt moeten worden.

Dat uit de motieven van de bestreden beslissing dan ook niet blijkt waarom destijds de voorgelegde bewijzen aanvaard werden en nu niet.

Dat het dan ook vaststaat dat verwerende partij er niet voor terugdeinst haar eigen vaststellingen en eerder genomen beslissingen tegen te spreken.

Dat volgens de rechtspraak van de Raad van State iedere beslissing op motieven dient te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (Zie R.v.St., VAN BLADEL, nr. 37043 van 22 mei 1991.)

Nergens blijkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing een belangenafweging heeft gemaakt en rekening heeft gehouden met alle aangehaalde elementen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat de motivering van de beslissing afdoende moet zijn.

Dit betekent onder meer dat men in redelijkheid uit de motieven de beslissing moet kunnen afleiden en dat de opgelegde motivering in recht en in feite evenredig moet zijn. Dit laatste is in casu geenszins het geval.

De bestreden beslissing is gebrekkig en niet afdoende gemotiveerd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing derhalve niet deugdelijk is.

15 Zowel de formele, als de materiële motiveringsplicht, is geschonden.

Het middel is derhalve ernstig en gegrond.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het eerste middel

In een eerste middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële en formele motiveringsplicht;
- artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor doordat een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk en gegrond werd verklaard. De verzoekende partij meent dat zij zich om die reden in buitengewone

omstandigheden bevindt. De verzoekende partij haalt daarnaast aan dat de gemachtigde van de Minister ten onrechte stelt dat zij, om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van tewerkstelling, de geëigende procedure dient op te starten. De verzoekende partij meent dat onderhavige procedure de wettelijk voorgeschreven mogelijkheid uitmaakt 'om de klemmende verblijfssituatie te verhelpen'.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij weinig ernstig is.

Betreffende de vermeende schending van de formele motiveringsplicht, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder laat gelden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

"als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd." (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard; - wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Minister de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Minister onontvankelijk wordt geacht.

Verweerder stelt vast dat de door verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde elementen door de gemachtigde van de Minister werden betrokken bij de beoordeling van de aanvraag, doch niet werden weerhouden, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing.

Het komt dan ook aan verzoekende partij toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat bij de beoordeling ervan niet werd uitgegaan van de juiste, feitelijke gegevens, deze niet correct werden beoordeeld dan wel dat de gemachtigde van de Minister op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Zij blijft daartoe volledig in gebreke.

Bovendien toont zij niet aan om welke redenen de motivering niet afdoende zou zijn.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert omdat zij zich wel degelijk in buitengewone omstandigheden zou bevinden. De verzoekende partij wijs ter zake op het feit dat haar vorige aanvraag om machtiging tot verblijf wel degelijk ontvankelijk en gegrond werd verklaard.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Minister hierover geheel terecht heeft vastgesteld dat het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk en gegrond werd verklaard, dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn. Terecht stelde de gemachtigde van de Minister vast dat elke aanvraag apart wordt onderzocht. De omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk en gegrond werd verklaard kunnen ondertussen immers verdwenen of gewijzigd zijn. Het is derhalve logisch dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht. Volledigheidshalve wijst de gemachtigde van de Minister er nog terecht op dat aan de verzoekende partij een tijdelijk verblijf werd toegekend op basis van de toenmalige instructies van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze instructies werden echter vernietigd door de Raad van State. Derhalve zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing en kan de verzoekende partij zich er dan ook niet langer op beroepen.

Zie in die zin ook:

“Waar verzoekers benadrukken dat hun vroegere aanvraag tot verblijf wel ontvankelijk werd verklaard, volstaat het te verwijzen naar de motivering van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat elke aanvraag afzonderlijk wordt onderzocht en dat “het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard, dat in de toekomst ook altijd zo zal zijn”. Deze redenering lijkt niet kennelijk onredelijk vermits de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Bijgevolg lijkt het logisch dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht. In de bestreden beslissing werd aldus wel degelijk rekening gehouden met verzoekers’ argument. De bestreden beslissing is op dit punt afdoende gemotiveerd.” (R.v.V. nr. 60 173 van 26 april 2011)

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met voormelde motieven, doet aan het bovenstaande geen afbreuk.

De verzoekende partij kan evenmin worden gevolgd alwaar zij aanhaalt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de beslissing dd. 05.09.2011 zou hebben gesteld dat de verzoekende partij zich sinds 31.03.2007 in buitengewone omstandigheden zou bevinden. Verweerder benadrukt dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 27.08.2008 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende en dat deze aanvraag op 25.11.2009 onontvankelijk werd verklaard. De kritiek van de verzoekende partij gaat dan ook in tegen de concrete stukken uit het administratie dossier.

In zoverre de verzoekende partij nog kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing nopens de instructie dd. 19.07.2009 merkt verweerder op dat dit betrekking heeft op een overtalig motief.

Zelfs indien de kritiek van verzoekende partij nopens voormelde instructie terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen. De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van de voorgehouden bepalingen of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

De verzoekende partij meent vervolgens dat de gemachtigde van de Minister er volledig aan voorbij gaat dat zij reeds een verblijfsrecht bekomen heeft op basis van een tewerkstelling. De verzoekende partij beweert dat de gemachtigde van de Minister niet kan voorhouden dat zij, om in aanmerking te

komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een tewerkstelling, de geëigende procedure dient op te starten.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht vaststelde dat de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf stelde dat zij reeds verschillende jobaanbiedingen aangeboden gekregen heeft en bij onderhavige aanvraag twee arbeidscontracten gevoegd heeft. Terecht motiveert de gemachtigde van de Minister dat de verzoekende partij, om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf, in het kader van een tewerkstelling, de geëigende procedure dient op te starten en te volgen. Eveneens terecht stelt de gemachtigde van de Minister vast dat de verzoekende partij momenteel geen officiële toestemming heeft om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het hiermee niet eens is, is onvoldoende om afbreuk te doen aan voormelde gedegen motivering. Verweerder laat verder gelden dat de verzoekende partij bezwaarlijk kan worden gevolgd alwaar zij stelt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een 'alternatieve oplossing zou zijn om een inbreuk op artikel 3 en 8 EVRM te minimaliseren' en 'de geijkte weg zou zijn om aan haar klemmende verblijfs situatie te verhelpen'. Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij met haar kritiek volledig voorbij gaat aan de eigenlijke bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zo volgt uit de uitdrukkelijke lezing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Terecht werd door de gemachtigde van de Minister vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat dergelijke omstandigheden voorhanden zijn, zodat de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Minister een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Minister, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van verzoeker wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In zijn aanvraag van 7 juni 2018 haalde verzoeker het volgende aan inzake “4. *buitengewone omstandigheden*”:

- verzoeker beroept zich op twee gronden vermeld in de omzendbrief van 9 februari 2003, namelijk dat een aanvraag indienen in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor verzoeker en dat een lang verblijf in België zowel vanuit het oogpunt van de buitengewone omstandigheden als vanuit de gegrondheid bekeken wordt;
- de instructies van 19 juli 2009 werden vernietigd maar het bijgaande *vademecum* spreekt over een prangende humanitaire situatie, zoals een situatie waarbij een verwijdering een schending zou inhouden van een fundamenteel recht met directe werking in België: verzoeker kan zich beroepen op prangende humanitaire redenen om zijn aanvraag te staven;
- verzoeker werd reeds in het bezit gesteld van een verblijfskaart omwille van humanitaire redenen, deze redenen zijn dus bewezen en nog steeds aanwezig;
- de humanitaire redenen die destijds hebben geleid tot een tijdelijke verblijfsvergunning zijn nog steeds voorhanden;
- verzoeker verblijft sinds 2006 in België;
- verzoeker verkeert in de administratieve onmogelijkheid om zijn aanvraag in te dienen in het land van herkomst: het is voor hem onmogelijk om naar daar terug te keren omdat hij met zijn land van herkomst geen enkele binding of relatie meer onderhoudt en omdat hij zich daar onmogelijk kan regulariseren met de administratieve moeilijkheden die daar gelden gelet op zijn lange afwezigheid;
- verzoeker verkeert in een dermate prangende situatie dat de machtiging tot verblijf in het Rijk de enige oplossing is;
- vreemdelingen kunnen onverwijderbaar zijn omdat ze zouden onderworpen worden aan foltering en onmenselijke behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM wanneer ze zouden terugkeren naar het land van herkomst;
- de Dienst Vreemdelingenzaken moet een afweging maken van de belangen van enerzijds de aanvrager en anderzijds de Belgische staat;
- de principes van rechtsgelijkheid en rechtszekerheid vereisen dat een vaste lijn wordt gehanteerd bij het nemen van beslissingen in gelijkaardige dossiers;
- verzoeker bevindt zich in de onmogelijkheid om terug te keren en in zijn hoofde bestaan er humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen: tijdens zijn verblijf heeft hij een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen ontwikkeld, hij merkte tijdens zijn verblijf in België dat hij hier een betere toekomst kan uitbouwen dan in zijn vaderland gelet op de mogelijkheden die zich hier aanbieden op het gebied van rechten en tewerkstelling;
- als verzoeker het grondgebied van het Rijk zou moeten verlaten, zou dit hem een onoverkomelijk nadeel opleveren: verzoeker zou zijn hebben en houden moeten achterlaten, zijn bindingen met België doorknippen en de elementen van opgebouwde integratie verliezen, dit zou een onevenredigheid betekenen tussen zijn belangen en het nadeel dat hij lijdt en de belangen van de Belgische Staat;
- een terugkeer naar het land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen, zou een buitengewone inspanning vragen, verzoeker verkeert dus in de voorwaarden om zijn aanvraag in België in te dienen;
- gelet op de aard en de duur van het verblijf en de duurzame verankering, alsmede de culturele, sociale en economische bindingen met het land, meent verzoeker dat er weldegelijk buitengewone omstandigheden bestaan die een regularisatie rechtvaardigen.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.1.3.3. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing niet verduidelijkt waarom de humanitaire omstandigheden op grond waarvan de aanvraag in het verleden ontvankelijk en gegrond werden verklaard, ondertussen verdwenen en/of gewijzigd zouden zijn. Verzoeker wijst erop dat hij op 5 september 2011 werd gemachtigd tot een verblijf, wat inhoudt dat de buitengewone omstandigheden toen werden aanvaard. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing zonder enige motivering stelt dat de omstandigheden thans verdwenen of gewijzigd zouden zijn, dit is echter niet het geval volgens verzoeker. Verzoeker stelt dat de verwerende partij niet betwist dat de indertijd aangevoerde humanitaire redenen werden aanvaard als buitengewone omstandigheid waarna zijn aanvraag gegrond werd verklaard. Verzoeker merkt op dat de verwerende partij wijst op de vernietiging van de instructie van 2009 waardoor deze niet meer van toepassing zou zijn, maar verzoeker benadrukt dat hij indertijd geregulariseerd werd op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, nadat de instructie reeds was vernietigd. Verzoeker benadrukt dat het een lange traditie is dat humanitaire prangende situaties via een regularisatie worden opgelost. Verzoeker benadrukt dat dit ook ingaat tegen de indertijd genomen beslissing waarin werd meegedeeld dat verzoeker zich minstens sinds 31 maart 2007 in buitengewone omstandigheden bevond, dat hij het bewijs leverde van een duurzame verankering in België en bijgevolg in het bezit werd gesteld van een tijdelijk verblijfsrecht. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet waarom destijds de voorgelegde bewijzen aanvaard werden en nu niet.

Verzoeker vervolgt dat geen rekening werd gehouden met het onafgebroken verblijf en met de duurzame lokale verankering, de bestreden beslissing legt niet uit waarom dit geen bijzondere omstandigheid vormt en wijst er enkel op dat het verzoekers keuze was om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker verwijst naar rechtsleer om te stellen dat er twee vormen van buitengewone omstandigheden bestaan, omstandigheden die het onmogelijk maken om de aanvraag in het buitenland in te dienen en omstandigheden die het zeer moeilijk maken. Verzoeker meent dat het evident is dat hij zich in een situatie bevindt waarin het voor hem zeer moeilijk is om zijn aanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade in Ivoorkust. Verzoeker meent dat de verwerende partij zich aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet houden. Verzoeker benadrukt dat de verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid heeft en dat daardoor de motiveringsplicht streng moet worden opgevat.

Verzoeker meent dat de elementen die hij als buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd, één voor één besproken worden en niet als een geheel worden bekeken, wat een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht.

Inzake de voorgelegde arbeidscontracten verwijst de bestreden beslissing naar de geëigende procedure die verzoeker moet volgen. Verzoeker benadrukt dat hij in het verleden reeds werd geregulariseerd op basis van tewerkstelling, waarvoor hij de procedure van artikel 9bis van de vreemdelingenwet had gevolgd. Verzoeker meent dat de verwerende partij nu niet te goeder trouw is waar zij verwijst naar de "geëigende procedure" aangezien volgens verzoeker de procedure van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de *in casu* toepasselijke procedure is. Verzoeker wijst erop dat de "alternatieve oplossing" om een vreemdeling op basis van tewerkstelling tot verblijf te machtigen is om de inbreuk op de artikelen 3 en 8 van het EVRM te minimaliseren en dan de aanvraag ontvankelijk en gegrond te verklaren.

3.1.3.4. Waar verzoeker aanvoert dat zijn aanvraag nu niet kan worden geweigerd omdat ze indertijd wel werd aanvaard, wordt het volgende opgemerkt. Vooreerst lijkt verzoeker uit het oog te verliezen dat zijn vorige aanvraag van 28 oktober 2013 (ingediend na zijn ingewilligde aanvraag van 23 november 2009) evenmin werd aanvaard en onontvankelijk werd verklaard bij beslissing van 27 juli 2016. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 180 220 van 27 december 2016. De verwerende partij heeft dus in het verleden reeds een aanvraag van verzoeker geweigerd nadat een eerdere aanvraag was ingewilligd. Verzoeker laat onterecht uitschijnen dat zijn aanvragen in het verleden enkel geleid hebben tot een regularisatie, er ligt immers ook een onontvankelijk verklaarde aanvraag voor.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd over het feit dat verzoeker aanvoerde dat de elementen die hij had aangebracht in het verleden wel hebben geleid tot een regularisatie:

"Betrokkene haalt aan dat hij reeds in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart omwille van humanitaire redenen en dat deze redenen reeds in hoofde van betrokkene bewezen zijn en nog steeds aanwezig zijn. Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat het niet is omdat een aanvraag ooit

ontvankelijk en gegrond werd verklaard, dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn. Elke aanvraag wordt namelijk apart onderzocht. Het is namelijk zo dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk en gegrond werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Bijgevolg lijkt het logisch dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht. Volledigheidshalve dient er op gewezen te worden dat aan betrokkene een tijdelijk verblijf werd toegekend op basis van de toenmalige instructies van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructies werden echter vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en kan betrokkene zich hier niet langer op beroepen.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij stelt dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk en ongegrond werd verklaard, ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn en dat elke aanvraag apart en opnieuw wordt onderzocht. De verwerende partij verduidelijkt vervolgens dat aan verzoeker indertijd een verblijf werd toegekend op basis van de toenmalige instructies, maar dat deze instructies inmiddels werden vernietigd door de Raad van State, waarbij zij verwijst naar twee arresten. De verwerende partij concludeert dat verzoeker zich niet meer op de toepassing van de instructie kan beroepen.

In dit verband wijst verzoeker er in het middel op dat hij een verblijfsmachtiging kreeg op 5 september 2011, datum waarop de instructie reeds was vernietigd, zodat het motief van de gewijzigde omstandigheden niet opgaat. De Raad merkt op dat de verwerende partij echter verwijst naar twee arresten van de Raad van State, het eerste van 9 december 2009 dat inderdaad de vernietiging inhoudt van de instructie, en het tweede van 5 oktober 2011 dat een verduidelijking inhoudt inzake de uitvoering die toen soms nog steeds aan de vernietigde instructie werd gegeven. De Raad van State oordeelt in dit arrest: *“Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd.*

Door zich in het bestreden arrest bij het standpunt van de bevoegde staatssecretaris aan te sluiten en eveneens naar diens discretionaire bevoegdheid te verwijzen om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd en heeft hij die bepaling dus geschonden.”

Verzoeker kan dus niet gevolgd worden waar hij meent dat de verwerende partij niet verduidelijkt dat de omstandigheden kunnen gewijzigd zijn. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing immers op concrete wijze naar rechtspraak van de Raad van State die dateert van na de inwilliging van zijn vroegere aanvraag. Daarnaast weerlegt verzoeker met zijn theoretisch betoog ook niet dat de feitelijke omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk en gegrond werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt alleszins dat verzoeker intussen twee bevelen ontving om het grondgebied te verlaten (op 6 februari 2013 en op 27 juli 2016). Daarnaast kan verzoeker niet met goed gevolg betwisten dat de verwerende partij elke aanvraag opnieuw individueel dient te beoordelen.

Verzoeker stelt dat hem indertijd werd meegedeeld dat hij zich minstens sinds 31 maart 2007 in buitengewone omstandigheden bevond, dat hij het bewijs leverde van een duurzame verankering in België en bijgevolg in het bezit werd gesteld van een tijdelijk verblijfsrecht. Vooreerst wordt herhaald dat de verwerende partij terecht opmerkt dat de omstandigheden intussen kunnen gewijzigd zijn. Ondergeschikt merkt de Raad op dat zich in het administratief dossier geen stuk bevindt waarin de verwerende partij aan verzoeker meedeelt dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevond en waarin hem zonder meer een verblijfsrecht wordt toegekend. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt wel dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 november 2010 aan verzoeker het volgende meedeelde:

“Par la présente, je vous communique que l’Office des étrangers a constaté que vous résidez en Belgique de manière ininterrompue depuis le 31 mars 2007 et que vous avez introduit entre le 15

septembre 2009 et le 15 décembre 2009 une demande d'autorisation de séjour en application de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers OU que vous avez complété votre demande d'autorisation de séjour introduite préalablement au 15 septembre 2009. Vous apportez également les preuves d'un ancrage durable en Belgique.

(...)

Je peux vous indiquer que sous réserve de la production de votre permis de travail B délivré par l'autorité fédérée compétente, l'Office des étrangers enverra instruction à l'administration communale de votre lieu de résidence de délivrer un certificat d'inscription au registre des étrangers valable un an.

(...)." (Ik deel u mee dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vastgesteld dat u op ononderbroken wijze in België verblijft sinds 31 maart 2007 en dat u tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen OF dat u een aanvraag om machtiging tot verblijf hebt aangevuld die ingediend was voor 15 december 2009. U legt eveneens bewijzen voor van een duurzame verankering in België. (...) Ik kan u meedelen dat, onder voorbehoud van het voorleggen van een arbeidskaart B afgeleverd door de bevoegde gewestelijke dienst, de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal sturen naar de gemeentelijke administratie van uw verblijfplaats om u een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig voor een jaar af te geven (...) eigen vertaling).

Hieruit blijkt dat aan verzoeker werd meegedeeld dat hij sinds 31 maart 2007 ononderbroken in het Rijk verbleef, dat hij in een bepaalde periode zijn aanvraag had ingediend of aangevuld, dat hij bewijzen voorlegde van een duurzame verankering in België en dat hij zou worden gemachtigd tot een tijdelijk verblijf op voorwaarde dat hij een arbeidskaart B zou kunnen voorleggen. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat hem werd meegedeeld dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevond.

Waar verzoeker ten slotte aanvoert dat *"uit de motieven van de bestreden beslissing dan ook niet blijkt waarom destijds de voorgelegde bewijzen aanvaard werden en nu niet"*, wordt herhaald dat het niet onredelijk of onjuist is van de verwerende partij om te stellen dat elke aanvraag apart en opnieuw wordt onderzocht, dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk en gegrond werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn, dat aan verzoeker indertijd een tijdelijk verblijf werd toegekend op basis van de toenmalige instructies van 19 juli 2009, dat deze instructies echter werden vernietigd door de Raad van State *"(RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011)"*, dat de criteria van deze instructie bijgevolg niet meer van toepassing zijn en verzoeker zich hierop niet langer kon beroepen.

3.1.3.5. Inzake verzoekers onafgebroken verblijf en zijn lokale verankering wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

"De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 31 maart 2006 in België verblijft, dat hij de Franse taal machtig is, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd en dat hij in het bezit is van verschillende attesten en certificaten waardoor hij een volwaardige industrieel elektricien/installateur-monteur is geworden) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Hieruit blijkt dat voor de verwerende partij het verblijf in België van verzoeker sinds 2006 en zijn bindingen met België inzake talenkennis en het beschikken over verschillende attesten en certificaten, geen elementen zijn die verantwoordt waarom de aanvraag in België wordt ingediend, omdat dit elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen. De verwerende partij wijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad van State. In het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 stelt de Raad van State:

"dat ook ná de wetswijziging van 15 september 2006 door de verwerende partij werd benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007)); dat de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als

buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend; dat aldus het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekommen; dat de bestreden instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met schending van de prerogatieven van verzoekers als parlementsleden; dat de bestreden instructie is genomen met schending van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;”

Het motief waarin de verwerende partij stelt dat het verblijf van verzoeker in België sinds 2006 en zijn bindingen met België inzake talenkennis en het beschikken over verschillende attesten en certificaten, elementen zijn die tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en in deze fase niet moeten worden onderzocht, is bijgevolg in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel gemotiveerd waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

Verzoekers theoretische uiteenzetting over het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ doet geen afbreuk aan de bewoordingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de rechtspraak hierover van de Raad van State.

De bestreden beslissing vermeldt ook:

“Betrokkene vroeg op 31.03.2006 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 30.01.2008 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van de asielprocedure – namelijk 1 jaar en 10 maanden – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Betrokkene verkoos ook om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef verder illegaal in België. Op 27.08.2008 diende betrokkene een eerste maal een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis in. Deze aanvraag werd op 25.11.2008 onontvankelijk verklaard, hem betekend op 12.12.2008. Op 23.11.2009 diende betrokkene een tweede aanvraag art. 9bis in. Op 05.09.2011 werd er inzake deze aanvraag geoordeeld dat betrokkene op basis van tewerkstelling werd toegelaten tot een tijdelijk verblijf en betrokkene werd op 28.09.2011 in het bezit gesteld van een A-kaart. Deze A-kaart werd op 27.09.2012 verlengd tot 08.12.2012. Om een verdere verlenging te verkrijgen, diende betrokkene een nieuwe arbeidskaart B voor te leggen, doch hij voldeed niet aan deze voorwaarden. Op 06.02.2013 werden instructies naar de gemeente verstuurd om een verdere verlenging van de A-kaart te weigeren en hieropvolgend werd de A-kaart ingetrokken. Op dezelfde dag werd er tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hem betekend op 18.02.2013. Betrokkene verkoos hieraan geen gevolg te geven en sindsdien verblijft hij illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen echter geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf. Tot slot dient er nog vermeld te worden dat betrokkene op 28.10.2013 een derde aanvraag art. 9bis indiende, doch deze werd onontvankelijk verklaard op 27.07.2016, hem betekend op 05.08.2016.”

Verzoeker kan de verwerende partij niet verwijten dat zij rekening houdt met het feit dat hij verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, niet heeft opgevolgd. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om hieraan *in casu* de conclusie te koppelen dat uit langdurig illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput, nu uit de overige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met al de elementen die verzoeker heeft aangevoerd (zie hierboven en zie hieronder).

3.1.3.6. Verzoeker meent dat het evident is dat hij zich in een situatie bevindt waarin het voor hem zeer moeilijk is om zijn aanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade in Ivoorkust. Verzoeker meent dat de verwerende partij zich aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet houden.

De Raad herhaalt dat verzoekers theoretische uiteenzetting over het begrip 'buitengewone omstandigheden' geen afbreuk doet aan de bewoordingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de rechtspraak hierover van de Raad van State, zoals weergegeven onder punt 3.1.3.6. van dit arrest.

In de bestreden beslissing wordt over het feit dat verzoeker niet terug zou kunnen keren naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen, het volgende overwogen:

“Ook de bewering dat het van betrokkene een buitengewone inspanning zou vragen om terug te keren naar zijn land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, betrokkene laat na om concreet te verduidelijken of aan te tonen welke buitengewone inspanning het van hem zou vragen om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en hiervoor dus (tijdelijk) terug te keren naar zijn land van herkomst.”

Dit motief vormt een afdoende antwoord op wat verzoeker in dit verband aangehaald had in zijn aanvraag. Uit de elementen van zijn aanvraag, hierboven weergegeven onder punt 3.1.3.2., blijkt dat hij niet concreet weergeeft waarom het voor hem onmogelijk zou zijn om naar Ivoorkust te reizen en daar de aanvraag in te dienen. Verzoeker vermeldt in dit verband enkel dat het voor hem onmogelijk is om naar daar terug te keren omdat hij met zijn land van herkomst geen enkele binding of relatie meer onderhoudt, dat hij zich daar onmogelijk kan regulariseren met de administratieve moeilijkheden die daar gelden gelet op zijn lange afwezigheid, en dat het voor hem een onoverkomelijk nadeel zou opleveren als hij het grondgebied van het Rijk zou moeten verlaten: verzoeker zou zijn hebben en houden moeten achterlaten, zijn bindingen met België doorknippen en de elementen van opgebouwde integratie verliezen.

Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om deze niet gestaafde beweringen niet te aanvaarden. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. De Raad herhaalt dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met het aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. Voorts merkt de Raad op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij verwijst uitdrukkelijk naar alle door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde elementen die hij aanvoerde als buitengewone omstandigheden, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen. Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten. Aangezien de verwerende partij vaststelde dat de elementen van integratie, duur van het verblijf en sociale bindingen geen buitengewone omstandigheid uitmaken, diende zij deze dan ook niet verder in de ontvankelijkheidsfase te onderzoeken. Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij het ingeroepen verblijf en de integratie van verzoeker apprecieerde, kennelijk onredelijk is, nu verzoeker met zijn betoog niet *in concreto* aantoonde dat de elementen van integratie die hij had vermeld, het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken.

Dit motief steunt niet op een verkeerde feitenvinding en is niet kennelijk onredelijk.

Waar verzoeker aanvoert dat de elementen die hij heeft aangehaald één voor één besproken worden en niet als een geheel, wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de minister niet wettelijk gehouden is om specifiek en afzonderlijk te motiveren over 'het geheel van de feitelijke elementen'. De formele motiveringsplicht houdt in dat de gemachtigde de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, opneemt in de motivering en dus kenbaar maakt, zodat verzoeker deze motieven kent en kan oordelen of het nuttig is om beroep aan te tekenen tegen een negatieve beslissing, *quod in casu*. Daarnaast legt de materiële motiveringsplicht de verwerende partij op dat de motieven die zij in de bestreden beslissing opneemt afdoende zijn, in die zin dat motieven inhoudelijk draagkrachtig zijn op

een wijze die het *dictum* van de bestreden beslissing naar rede schraagt. De motiveringsplicht verplicht evenwel niet dat de verwerende partij een apart onderdeel van de motivering zou moeten wijden aan het geheel van de motieven of de aangevoerde elementen die besproken worden. Het gegeven dat de verwerende partij oordeelde over de elementen op zich en over de elementen in hun geheel, kan afdoende blijken uit de gewone lezing van de motieven van de bestreden beslissing. Deze werkwijze houdt geen schending in van de zorgvuldigheidsplicht, verzoeker toont niet aan dat er elementen buiten beschouwing werden gelaten of dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding.

3.1.3.7. Inzake de arbeidscontracten die verzoeker heeft voorgelegd, stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Betrokkene verwijst specifiek naar het feit dat hij ten zeerste werkbereid is en dat hij een gemotiveerde (industriële) elektricien/monteur is, die meteen aan de slag wenst te gaan op de arbeidsmarkt. Verder stelt hij dat hij reeds verschillende jobaanbiedingen heeft aangeboden gekregen en hij voegt bij onderhavige aanvraag twee arbeidscontracten, opgesteld in respectievelijk december 2017 en augustus 2018. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene, om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een tewerkstelling, hiervoor de geëigende procedure dient op te starten en te volgen. Momenteel heeft betrokkene geen officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.”

Hiertegen voert verzoeker aan dat hij in het verleden reeds werd geregulariseerd op basis van tewerkstelling en dat hij hiervoor de procedure van artikel 9bis van de vreemdelingenwet had gevolgd. Hij meent dat de verwerende partij nu niet te goeder trouw is waar zij verwijst naar de “geëigende procedure” aangezien volgens verzoeker de procedure van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de *in casu* toepasselijke procedure is.

Zoals reeds gesteld, is het niet kennelijk onredelijk of foutief van de verwerende partij om nu anders te oordelen over een aanvraag van verzoeker dan over een vroegere aanvraag, gezien de omstandigheden kunnen verschillen en elke aanvraag individueel wordt onderzocht. De Raad verwijst in dit verband naar punt 3.1.3.4. van dit arrest.

Waar verzoeker meent dat in dit opzicht de verwerende partij niet te goeder trouw is en dus het vertrouwensbeginsel zou schenden, merkt de Raad op dat het vertrouwensbeginsel een beginsel van behoorlijk bestuur is dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Het vertrouwensbeginsel laat als beginsel van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om dit beginsel *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, *‘Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’*, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

De vreemdelingenwet bevat inderdaad afzonderlijke bepalingen betreffende het verblijf van vreemdelingen die naar België komen om hier te worden tewerkgesteld. Verzoeker betwist dit gegeven niet, evenmin als het feit dat hij momenteel niet over een officiële toestemming beschikt om betaalde arbeid te verrichten op Belgisch grondgebied. Inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft de verwerende partij een ruime appreciatiebevoegdheid. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat het foutief of kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij inzake tewerkstelling verwijst naar de geëigende procedure die kan worden gevolgd. Overigens vermeldt de bestreden beslissing verder ook dat de overige aangehaalde elementen, waaronder het beschikken over verschillende attesten en certificaten die aantonen dat verzoeker een volwaardige industrieel elektricien/installateur-monteur is geworden, niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Ten slotte stelt verzoeker *“In casu betreft de ‘alternatieve oplossing’ om de inbreuk op art. 3 en 8 EVRM te minimaliseren het ontvankelijk en gegrond zien verklaren van het verzoek tot verblijfsmachtiging overeenkomstig art. 9bis Vreemdelingenwet in BELGIË, waarna aan verzoeker een verblijfsmachtiging van één jaar zou worden afgeleverd, zodat hij zichzelf – onder voorwaarden – dient te bewijzen mits de vooropgestelde tewerkstelling.”*

Zoals reeds gesteld heeft de verwerende partij een ruime appreciatiebevoegdheid in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit de hierboven weergegeven bespreking blijkt dat de verwerende partij de bestreden beslissing op afdoende en correcte wijze heeft gemotiveerd. Het feit dat

zij geen "alternatieve oplossing" heeft toegepast zoals verzoeker schetst, doet geen afbreuk aan deze afdoende en correcte motieven.

3.1.3.8. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de eerste bestreden beslissing steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"2.1.2 TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN HET RECHT OP PRIVÉ-LEVEN IN DE ZIN VAN ARTIKEL 8 EVRM

16.- Verzoeker woont sinds 2006 in België. Zoals reeds eerder aangehaald, spreekt hij de taal, hij heeft meer dan één jaar gewerkt tijdens zijn wettig verblijf, en kan opnieuw wettig gaan werken, hij wordt door iedereen graag gezien en bouwde een grote vriendschapskring uit.

De bestreden beslissing schendt art. 8 E.V.R.M. Verzoeker moet het recht hebben op de eerbiediging van haar privé-leven.

De Raad van State oordeelde dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 E.V.R.M. (zie R.V.S. 28/01/2002 n° 102.960 en 4/3/2002, n° 104.280).

Dat een beperking van het grondrecht enkel kan gebeuren in de gevallen voorzien door artikel 8 § 2 E.V.R.M.:

" Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad van State oordeelt als volgt: " une mesure d'éloignement du territoire constitue une ingérence dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée et que " une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique est nécessaire, notamment à la défense et à la prévention des infractions pénales." (R.V.St. n° 78.711 11 februari 1999; R.V.st. 105.428 9 april 2002)

Verzoeker heeft inderdaad sedert jaren het centrum van haar privé leven in België opgebouwd.

Een inbreuk op art.8 E.V.R.M. is enkel toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één der doeleinden voorzien door het Verdrag, en indien ze bovendien noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Samenvattend kan men stellen dat inmenging door de overheid kan als:

- Deze voorzien is bij wet*
- Een legitiem doel nastreeft 16*
- Noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken*
- (proportionaliteitstoets)*

Het E.V.R.M. maakt deel uit van de interne rechtsorde en in de hiërarchie van de normen staat het E.V.R.M. hoger dan de nationale wet.

Dat de overheid inderdaad een uitzondering kan maken op art. 8 lid 1 E.V.R.M. wanneer verzoekster een ernstig gevaar zou vormen voor de openbare veiligheid en voor de bescherming van de openbare orde.

Zo stelt verwerende partij wat artikel 8 EVRM betreft in de bestreden beslissing: "...

Voor wat betreft de bewering dat betrokkene tal van duurzame sociale bindingen heeft ontwikkeld in de Belgische samenleving en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst hierdoor een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat deze sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Tenslotte dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn in België verblijvende sociale contacten. ..."

Ingevolge deze beslissing beweert verweerder dat verzoekers sociale banden niet in disproportionaliteit staat.

Echter, wanneer er sprake is van een langdurig verblijf – voortgezet verblijf (zoals in casu) dient een grondig onderzoek te geschieden naar het privéleven (EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland).

Het privé leven is een geheel van persoonlijke sociale, economische relaties die opgebouwd zijn in een land (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland).

Verzoeker toont aan dat zij het centrum van haar belangen in België heeft. Bewijs hiervan blijkt uit verschillende zaken, waaronder de getuigenverklaringen, foto's van uitstappen met vrienden, collega's,

...

Verzoeker is geen crimineel, hij vormt geen gevaar voor de maatschappij.

hij toont aan dat zij een voortreffelijk parcours heeft afgelegd sinds zij naar België kwam. Haar kennis van de Nederlandse taal is perfect.

Hij wordt zo gewaardeerd en gesteund door iedereen.

Versillende kandidaat werkgevers Haar werkgever hebben verklaard dat zij hem in dienst willen nemen van zodra zijn verblijfsstatus terug in orde is. Hieruit blijkt dat verzoeker onmisbaar is op de werkvloer.

Artikel 8 E.V.R.M gaat zoals gezegd voor op de vreemdelingenwet. Verweerder dient aan te tonen dat de beslissing a quo noodzakelijk is in een democratische samenleving en de belangen van de staat voorgaan op deze van verzoekster. De fair balance toets moet proportioneel zijn aan het legitiem doel. Verweerder moet aantonen dat het algemeen belang (van de staat) voorrang heeft op het belang van het individu, in casu van verzoekster om haar privé- leven uit te oefenen.

(Rv S 26 mei 2009 nr. 193.522; 22 december 2010 nr 2010.029, 13 december 2011, nr. 216.837., E.H.R.M. 28/11/1996, Ahmut/Nederland; EHRM 31/1/2006 Rodrigues Da Silva en Hoogkamer /Nederland; Ukaj/Zwitserland; EHRM 24 juli 2014 nr.32504/11, Kaplan e.a./Noorwegen; EHRM 2 juni 2015, nr.6006/10; K.M./Zwitserland; EHRM 19 mei 2016, nr.49441/12; Kolonja/Griekenland; EHRM 1 december 2016, nr.77036/11, Salem/Denemarken; EHRM 10 januari 2017, Salija/Zwitserland, T. Vreemd. 2017, 211; EHRM 14 september 2017; Ndidi/Verenigd Koninkrijk, T. Vreemd. 2018, 81.)

Er dient onder andere te worden gekeken naar

1° aard en ernst van het gepleegde "misdrijf"

2° duur van het verblijf in het land waaruit uitgewezen

3° tijdsverloop plegen misdrijf en gedrag sindsdien

10° hechtheid sociale, culturele en familiale banden met gastland en met land van bestemming

11° bijzondere omstandigheden, vb. medische gegevens, duur van het inreisverbod

Ten aanzien van punt 1

Verzoeker is zoals reeds aangehaald geen crimineel.

Het Hof van justitie heeft geoordeeld dat het begrip openbare orde strikt moet worden geïnterpreteerd. Het dient na te gaan of er een actuele en ernstige dreiging is. De maatregelen van openbare orde of van staatsveiligheid mogen enkel gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. De maatregel van verwijdering mag niet steunen op redenen van algemene preventie (C.J.C.E. 26/2/1975, zaak 67/74, Bonsignore Rec 1977, p 297.

Voormelde bepaling dat er een actuele en ernstige dreiging zou bestaan, is absoluut niet aan de orde nu het moet gaan om een dreiging die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Geval per geval moet worden nagegaan of de vreemdeling strafbare handelingen heeft gesteld en of deze handelingen een gevaar inhouden voor nieuwe ernstige feiten. In casu zijn er geen feiten en is er geen ernstig of acuut gevaar. Verzoeker beschikt over een blanco strafblad.

4. Hechtheid sociale, culturele en familiale banden met gastland en met land van bestemming

Verder heeft verzoeker geen nauwe banden meer met andere familie of vrienden in Ivoorkust.

In België daarentegen heeft verzoeker een grote vriendenkring opgebouwd, hij past geregeld op kinderen van zijn vrienden, en kennissen ... andere organisaties en is graag gezien door burens, collega's etc.

Uit tal van voorliggende stukken blijkt dat verzoeker te nauw verbonden is met zijn gastland België, zodat een uitwijzing een te grote impact zou hebben op hem. hij is te sterk geïntegreerd in onze samenleving. Hij deelt de Belgische normen en waarden.

De beslissing a quo zou inderdaad onmenselijk zijn voor verzoeker en is geheel disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoekster. Er is geen fair balance toets gebeurd. Verweerder toont niet aan dat hij de bekommernis heeft gehad om het juiste evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

De staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 EVRM wanneer hij falen op zorgvuldige wijze een belangenafweging te maken. (Rvv 19 mei 2016 nr.167.798, verwijzend naar EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §84, T. Vreemd. 2011, 385, 10 juli 2014 Mugenzi/Frankrijk, §46 en 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68; 29 maart 2017, nr. 184.616; 31 maart 2017 nr 185.025; 27 april 2017, nr. 186.151; EHRM 20 oktober 2017, nr.194.029. Het middel is gegrond.”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- ‘het recht op privéleven in de zin van artikel 8 EVRM’

Ter ondersteuning haalt de verzoekende partij aan dat zij sinds 2006 in België woont, zij de taal spreekt, er meer dan één jaar gewerkt heeft in wettig verblijf, opnieuw wettig kan gaan werken, door iedereen graag gezien wordt en een grote vriendschapskring uitbouwt.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Verweerder benadrukt vooreerst dat door de gemachtigde van de Minister bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met een eventuele schending van artikel 8 EVRM:

“Voor wat betreft de bewering dat betrokkene tal van duurzame sociale bindingen heeft ontwikkeld in de Belgische samenleving en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst hierdoor een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat deze sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade niet zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr. 42.039, Rvs 20 Juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Tenslotte dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn in België verblijvende sociale contacten.”

Met haar kritiek gaat de verzoekende partij niet in op de gedegen motieven en doet hieraan dan ook geen afbreuk.

Verweerder vervolgt dat artikel 8 van het EVRM als volgt luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling

met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht vaststelde dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de door haar aangehaalde duurzame sociale bindingen zodanig hecht zijn of dan wel dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid alwaar in de zin van artikel 8 EVRM dienstig naar verwezen kan worden.

Zie in die zin:

“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

En ook:

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

Door het louter herhalen van haar kritiek doet de verzoekende partij geen afbreuk aan voormelde gedegen motivering.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De verzoekende partij haalt aan dat zij in België het centrum van haar belangen heeft. Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Minister dienaangaande terecht vaststelde dat de verzoekende partij ruim 29 jaar in Ivoorkust verbleven heeft en dat haar verblijf en opgebouwde banden geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst. Daarenboven is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat de verzoekende partij zelf aanhaalt dat zij gedurende haar verblijf in België een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, zodat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat de verzoekende partij in haar land van herkomst geen familie meer zou hebben bij wie zij voor een korte tijd zou kunnen verblijven en dit in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. De verzoekende partij ontkent dit ook niet.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.
Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3.1. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij stelt dat hij door zijn langdurig verblijf in België een privéleven heeft opgebouwd en dat een inbreuk hierop enkel onder bepaalde voorwaarden toegelaten is. Verzoeker meent ook dat een belangenafweging nodig is.

In de eerste bestreden beslissing wordt het volgende overwogen inzake artikel 8 van het EVRM:

“Verder beweert betrokkene dat hij geen enkele binding of relatie meer zou onderhouden met zijn land van herkomst. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Er dient immers opgemerkt te worden dat, ondanks het feit dat betrokkene sinds 2006 in België verblijft, hij toch ruim 29 jaar in Ivoorkust heeft verbleven en dat zijn verblijf in België en opgebouwde banden geenszins kunnen vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Ook kunnen we stellen dat betrokkene gedurende deze periode toch een zekere vrienden- of kennissenkring moet hebben opgebouwd en lijkt het tevens zeer onwaarschijnlijk dat hij geen familie meer zou hebben bij wie hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene bewijst alleszins het tegendeel niet.

Voor wat betreft de bewering dat betrokkene tal van duurzame sociale bindingen heeft ontwikkeld in de Belgische samenleving en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst hierdoor een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat deze sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de

immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Tenslotte dient er nog opgemerkt te worden dat berokkene via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn in België verblijvende sociale contacten.”

3.2.3.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker wijst erop dat hij sinds 2006 in België verblijft, dat hij de taal spreekt, dat hij meer dan één jaar heeft gewerkt tijdens zijn wettig verblijf, dat hij opnieuw kan gaan werken, dat hij door iedereen graag wordt gezien en dat hij een grote vriendenkring uitbouwde.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij in eerste instantie het aangevoerde privéleven niet aanvaardt als een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Vervolgens gaat de verwerende partij echter wel in op de inmenging in het privéleven van verzoeker, zodat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing het privéleven van verzoeker niet lijkt te betwisten. Dat de

verwerende partij in de nota het privéleven niet aanvaardt, doet geen afbreuk aan de bewoordingen van de bestreden beslissing.

3.2.3.3. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.??

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die

door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

De verwerende partij motiveert als volgt:

“Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Tenslotte dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn in België verblijvende sociale contacten.”

en ook

“Er dient immers opgemerkt te worden dat, ondanks het feit dat betrokkene sinds 2006 in België verblijft, hij toch ruim 29 jaar in Ivoorkust heeft verbleven en dat zijn verblijf in België en opgebouwde banden geenszins kunnen vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Ook kunnen we stellen dat betrokkene gedurende deze periode toch een zekere vrienden- of kennissenkring moet hebben opgebouwd en lijkt het tevens zeer onwaarschijnlijk dat hij geen familie meer zou hebben bij wie hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene bewijst alleszins het tegendeel niet.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij benadrukt dat een terugkeer naar het land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op privéleven; dat de terugkeer een tijdelijke terugkeer betreft en dus geen breuk inhoudt van de sociale relaties; dat verzoeker niet definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten; dat verzoeker via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn sociale contacten in België; dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan worden beschouwd om de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, dat overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State een tijdelijke scheiding om zich in de regel te stellen met de immigratiewetgeving, niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij benadrukt ook dat verzoeker 29 jaar in zijn land van herkomst verbleven heeft, zodat zijn verblijf in België en zijn hier opgebouwde banden niet kunnen worden vergeleken met zijn relaties in het land van herkomst. De verwerende partij vervolgt dat verzoeker gedurende zijn 29-jarig verblijf aldaar een zekere vrienden- en kennissenkring moet hebben opgebouwd en waarschijnlijk nog familie heeft.

Verzoeker uit kritiek op deze belangenafweging in de zin dat hij meent dat een belangenafweging overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM moet plaatsvinden, waarbij hij benadrukt dat hij geen crimineel is en dat het begrip ‘openbare orde’ strikt moet worden geïnterpreteerd. Hij benadrukt dat hij geen nauwe banden meer heeft met familie of vrienden in Ivoorkust.

Zoals hierboven reeds gesteld, diende er *in casu* geen belangenafweging te gebeuren aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers verwijzing hiernaar en naar het begrip ‘openbare orde’ is bijgevolg niet ter zake dienend.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het privéleven van verzoeker wordt afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole en dat de verwerende partij het algemeen

belang, met name de immigratiecontrole doorslaggevend acht. Verzoeker weerlegt niet dat een tijdelijke scheiding zijn sociale banden met België niet definitief zou verbreken en dat de mogelijkheid bestaat om contact te houden. Verzoeker weerlegt evenmin dat hij in zijn land van herkomst nog familie en vrienden zou hebben, hij beperkt zich in dit verband tot loutere beweringen.

De Raad stelt ook vast dat het privéleven van verzoeker zich (verder) heeft ontwikkeld in een periode waarin hij wist dat zijn verblijfsstatus ertoe leidde dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland precair zou zijn. Na zijn tijdelijke machtiging tot verblijf geldig tot 6 februari 2013, ontving verzoeker twee bevelen om het grondgebied te verlaten (op 6 februari 2013 en op 27 juli 2016). Deze verblijfssituatie wordt ook vermeld in de bestreden beslissing.

Bijgevolg dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoont dat de gemaakte belangenafweging steunt op verkeerde feiten of kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *in casu* niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

*“2.1.3 DERDE MIDDEL: Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel
Verzoeker roept eveneens de schending in van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.
Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.*

Terwijl de bestreden beslissing zomaar besluit tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in hoofde van verzoekster niet zou zijn voldaan aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden op grond van duurzame verankering in België.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W. 1984-1985, 946, LAMRECHTS W., Geschillen van bestuur, 43.).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van haar bevoegdheden maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel wanneer men zich op basis van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. De Dienst Vreemdelingenzaken dient haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.

19 De beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. De gemachtigde van de Minister dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dat verweerder bij het nemen van zijn haar beslissing ongetwijfeld een discretionaire bevoegdheid heeft uitgeoefend. Dat zij binnen haar wettelijk toegekende bevoegdheid een beoordelingsvrijheid heeft omtrent de te treffen maatregelen in functie van het algemeen belang en hij bijgevolg keuze had tussen verschillende beslissingen.

Dat bovendien de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State op 11.12.2009 wordt overigens bevestigd in het verzoek tot regularisatie.

In tegenstelling tot wat verwerende partij stelt in haar bestreden beslissing vroeg verzoekende partij in toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet op basis van prangende humanitaire redenen om zijn aanvraag te staven.

Buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet zijn uiteraard niet te herleiden tot het begrip "overmacht". Standpunt dat ook verwoord werd in de Ministeriële Omzendbrief dd. 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9 §3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14 november 1997.

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, É 1997, 385)

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998).

Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R. v. St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29).

Rekening houdend met de integratie, lokale verankering en het langdurig ononderbroken verblijf van meer dan 13 jaar van verzoeker in het Rijk heeft verweerder zeer zeker kennelijk onredelijk gehandeld door de regularisatieaanvraag van verzoeker te weigeren op grond van de stelling dat langdurig verblijf in België geen buitengewone omstandigheden zijn.

Dat verzoeker bij de aanvraag voldoende stukken heeft toegevoegd waaruit blijkt dat hij nu al heel lang ononderbroken in België heeft verbleven, zich aangepast heeft en zijn volledige sociale en economische belangen hier gevestigd zijn.

De proportionaliteitsbeginsel is geschonden doordat men zich enkel baseert op de binnenkomststempel en geen afweging heeft gemaakt met andere elementen in deze zaak.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren. (R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29.)

Verweerder had althans, indien hij redelijk was, op basis van zijn discretionaire bevoegdheid zeer zeker anders moeten besluiten.

Dat, mede gelet op hetgeen hier werd aangehaald, anders oordelen een schending zou inhouden van de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bijgevolg voldoet verzoekster aan elke mogelijke voorwaarde om het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie te kunnen genieten.

Dat er bovendien een schending is van de gewekte verwachtingen, in hoofde van verzoekster, nu men op de gemeente duidelijk te kennen heeft gegeven dat zij bij zijn aanvraag voor verblijf van meer dan drie maanden van een familielid van een burger van de Unie in aanmerking kwam.

De verwerende partij beslist volledig ongefundeerd tot de weigering van de aanvraag van verblijf van meer dan drie maanden, hetgeen kennelijk onredelijk is.

Ook dit middel is derhalve gegrond."

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende het derde middel

In een derde middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- het redelijkheidsbeginsel;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat rekening houdend met de integratie, lokale verankering en het langdurig ononderbroken verblijf van meer dan 13 jaar, er op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld werd dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Verweerder benadrukt dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

De verweerder laat gelden dat het redelijkheidsbeginsel de overheid verbiedt om kennelijk onredelijk te handelen wanneer zij over enige appreciatieruimte beschikt (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge, Vanden Broele, 2002, nr. 56), en dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat moet worden nagegaan of de bij de taakvervulling betrokken belangen niet onnodig geschaad worden en dat de overheid met zorgvuldigheid haar beslissingen moet voorbereiden en uitvoeren (J. DE STAERCKE, nr. 21).

Verweerder vervolgt dat de gemachtigde van de Minister nopens de integratie, lokale verankering en het voorgehouden lang verblijf terecht als volgt heeft gemotiveerd:

"De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 31 maart 2006 in België verblijft, dat hij de Franse taal machtig is, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd en dat hij in het bezit is van verschillende attesten en certificaten waardoor hij een volwaardige industrieel elektricien/installateur-monteur is geworden) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Verweerder herhaalt dat het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met voormelde motieven hieraan geen afbreuk doet. De verzoekende partij gaat met haar kritiek ook niet in op de

gedegen motivering. Zij beperkt zich tot de bewering alsdat de gemachtigde van de Minister zich enkel zou baseren op de binnenkomststempel, doch dergelijke kritiek kan niet in verband worden gebracht met de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij de eerste bestreden beslissing bestempelt als een beslissing “*tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden*” “*als familielid van een burger van de Unie*”. De eerste bestreden beslissing betreft de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker heeft geen aanvraag ingediend als familielid van een burger van de Unie. Waar verzoeker stelt dat er in zijn hoofde geweekte verwachtingen waren omdat de gemeente hem meegedeeld had dat hij “*bij zijn aanvraag voor verblijf van meer dan drie maanden van een familielid van een burger van de Unie in aanmerking kwam*”, mist het middel feitelijke grondslag.

Verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing moet steunen op een correcte feitenvinding, maar verduidelijkt niet in welk opzicht dit niet het geval zou zijn. Verzoeker stelt enkel “*in tegenstelling tot wat verwerende partij stelt in haar bestreden beslissing vroeg verzoekende partij in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op basis van prangende humanitaire redenen om zijn aanvraag te staven*”. Hiermee verduidelijkt verzoeker niet dat er sprake zou zijn van een foutieve feitenvinding. Zoals hierboven reeds gesteld, bevat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria op grond waarvan de aanvraag onontvankelijk of gegrond moet worden verklaard en werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd.

Inzake verzoekers uiteenzetting over de buitengewone omstandigheden wordt verwezen naar punten 3.1.3.5. en 3.1.3.6. van dit arrest.

Inzake de afweging die de verwerende partij maakte tussen het algemeen belang en het privéleven van verzoeker, wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding en toont evenmin aan dat de eerste bestreden beslissing werd genomen met miskennis van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als toepassing hiervan.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“2.2 Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten:

2.2.1. DERDE MIDDEL: Schending van de motiveringsplicht, in combinatie met het redelijkheidsbeginsel

Naast de weigeringsbeslissing dd. 12 juni 2019, werd ook een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd op 12 juni 2019, dewelke beide ter kennis werden gebracht op 27 juni 2019. Het bestreden bevel stelt dat :

“... REDEN VAN DE BESLISSING: 21 Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum. ...”

Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoeker naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten af te leveren. Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet afdoende gemotiveerd.

Dat niet valt in te zien waarom de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, en hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent. In de motieven van het bestreden bevel blijkt met geen woord gerept over het destijds toegekend tijdelijk verblijfsrecht. Evenmin wordt er gerept in de bestreden beslissing over de opgebouwde privé-leven verzoeker tijdens zijn verblijf in het Rijk in het afgelopen decennia. Ook dit aspect beschermt door artikel 8 EVRM dient in overweging te worden genomen bij het nemen van een dergelijk bevel.

Verzoeker werd zelfs niet gehoord.

De bestreden beslissing van verwerende partij maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd.

De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen in casu niet gebeurd is. Evenmin blijkt in de motivering van het bestreden bevel niet waarom het tijdelijk toegekend verblijf van verzoeker destijds er niet toe doet om in de afweging op te nemen bij het nemen van een dergelijk bevel.

Dat verwerende partij onterecht heeft beslist een bevel om het grondgebied te verlaten, uit te vaardigen, waarbij de termijn van 30 dagen vrijwillig vertrek werd verminderd naar 7 dagen.

De loutere verwijzing naar een geen geldig paspoort hebben draagt geenszins de beslissing om een bevel uit te vaardigen.

Dat de bestreden motivering een standaardmotivering betreft en het duidelijk is dat bij de beoordeling er geen concrete toetsing werd gedaan aan de elementen in dit dossier.

DVZ moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoeker, deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig. Dat een dergelijk bevel manifest indruist tegen het redelijkheidsbeginsel, alsook tegen de motiveringsplicht.

Het middel is dan ook ernstig en gegrond.”

3.4.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het vierde middel

In een vierde middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de motiveringsplicht;*
- het redelijkheidsbeginsel.*

De verweerder acht dit middel niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de “motiveringsplicht” opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van “de motiveringsplicht”.

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verweerder is derhalve van oordeel dat het vierde middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend. Terecht stelde de gemachtigde van de Minister vast dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Zo is de verzoekende partij niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

De verzoekende partij ontkent dit niet. Zij haalt wel aan dat er niet gemotiveerd wordt nopens een vermeende schending van artikel 8 EVRM alsook nopens het feit dat zij destijds een tijdelijk verblijf genoot. Tot slot uit de verzoekende partij nog kritiek op de toegekende termijn voor vrijwillig vertrek.

Verweerder merkt op dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Vooreerst laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de Minister diende te motiveren nopens een mogelijke schending van art. 8 EVRM. Art. 8 EVRM bevat immers geen dergelijke motiveringsplicht.

“Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht” (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Ook:

“dat artikel 8 van het E.V.R.M. geen volledige formele motiveringsplicht inhoudt maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaat of de minister niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet op onwettige wijze heeft beslist dat op grond van die gegevens, en omdat andere gegevens slechts nadien werden aangebracht, geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. blijkt; dat het eerste onderdeel van het tweede middel ongegrond is; Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de voormelde beoordeling niet zijn in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet omschreven annulatiebevoegdheid heeft overschreden; dat de annulatierechter, anders dan de cassatierechter, kennis van de feiten kan nemen om althans een marginale toetsing uit te voeren; dat het tweede onderdeel van het tweede middel ongegrond is;” (Raad van State nr. 205.942 van 29 juni 2010, www.raadvst-consetat.be, onderlijning toegevoegd).

Terwijl de verzoekende partij er volledig aan voorbij gaat dat de afweging inzake het opgeworpen familieleven reeds gemaakt werd in de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren; beslissing die bovendien samen met het bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd.

Zie in die zin:

“Verzoeker voert aan dat de beschikking in verband met artikel 8 van het EVRM eigen overwegingen in de plaats stelt, waar het bestreden bevel geen enkele melding van maakt. Evenwel wordt er in de beschikking op gewezen dat in zoverre verzoeker een motivering omtrent zijn familieleven wenst terug te vinden in de bestreden beslissing, artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt zodat verzoeker geen afweging hieromtrent kan verwachten in de bestreden beslissing. Dit is in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State (cf. bijv. RvS 3 december 2015, nr. 233.125, RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647 (c)). De verwachting van verzoeker om in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een motivering inzake artikel 8 EVRM terug te vinden klemmt bovendien des te meer gelet op het feit dat de afweging inzake het opgeworpen familieleven van verzoeker reeds werd gemaakt in de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en die samen met het bestreden bevel werd betekend aan verzoeker. De Raad vermag voorts als annulatierechter te onderzoeken of aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM is voldaan en of is voldaan aan de voorwaarden voor een inmenging in het gezinsleven wanneer een schending van die verdragsbepaling wordt opgeworpen (RvS 3 december 2015, nr. 233.125), wat in casu het geval is.” (R.v.V. nr. 160 868 van 27 januari 2016)

Louter volledigheidshalve verwijst verweerder nog naar hetgeen onder het tweede middel werd uiteengezet.

De verzoekende partij is verder evenmin ernstig alwaar zij stelt dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat zij in het verleden tijdelijk verblijf genoot. Verweerder laat gelden dat niet kan worden ingezien op welke manier dergelijke overweging afbreuk kan doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. De verzoekende partij licht dit ook niet toe.

Verweerder benadrukt tot slot dat ook de kritiek van de verzoekende partij nopens de termijn voor vrijwillig vertrek niet kan worden aangenomen.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij geen belang heeft bij onderhavig middel.

Op heden zijn 66 dagen verstreken sedert de betekening van de bestreden beslissing.

Nog steeds heeft verzoekende partij geen gevolg gegeven aan het hem betekend bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij geeft integendeel aan geen gevolg te willen geven aan het bevel.

Gezien inmiddels (meer dan) 30 dagen zijn verstreken sedert de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft verzoekende partij geen (actueel) belang bij zijn kritiek.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.4.3.1. De motivering van de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.”

Verzoeker voert aan dat het bestreden bevel niet motiveert over het destijds toegekende tijdelijk verblijfsrecht en over zijn privéleven. Verzoeker wijst erop dat hij niet werd gehoord. Hij besluit dat de loutere verwijzing naar geen geldig paspoort hebben, het bevel om het grondgebied te verlaten niet kan dragen.

In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen zeven dagen na de kennisgeving nu hij niet in het bezit is van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

In tegenstelling tot wat verzoeker meent, volstaat het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort voorzien van een visum, wel degelijk om hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 1° blijkt dat de minister of zijn gemachtigde in dit geval zelf een bevel “moet” geven. Dit motief kan de tweede bestreden beslissing dus wel degelijk schragen.

Wat het vroegere tijdelijk legaal verblijf van verzoeker betreft en zijn privéleven in België, wijst de Raad erop dat uitgebreid werd gemotiveerd over deze elementen in de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis werd gebracht. Verzoeker is dus wel degelijk op de hoogte van de visie van de verwerende partij inzake zijn vroeger tijdelijk legaal verblijf en zijn privéleven. Uit de eerste drie middelen van huidig verzoekschrift blijkt dat verzoeker zijn beroepsmogelijkheid tegen deze motieven heeft kunnen uitoefenen. De Raad merkt ook op dat artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht betreft en dat uit de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers privéleven in België.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de tweede bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Er wordt ook opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoeker toont evenmin een schending aan van de materiële motiveringsplicht, nu hij niet betwist niet in het bezit te zijn van een geldig paspoort met visum.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet werd gehoord, wordt erop gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Verzoeker heeft in zijn aanvraag van 7 juni 2018 alle elementen kunnen aanvoeren die hij wenste. Deze elementen werden beantwoord in de eerste bestreden beslissing, die samen met de tweede bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis werd gebracht. Verzoeker toont niet aan welke elementen hij nog bijkomend naar voor had willen brengen en welke invloed deze op de strekking van de tweede bestreden beslissing zouden hebben gehad. Een schending van de hoorplicht wordt *in casu* niet aangetoond.

Verzoeker voert ten slotte aan dat de termijn van dertig dagen onterecht werd verminderd naar zeven dagen. In dit verband wordt opgemerkt dat deze termijn intussen reeds verstreken is, zodat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij dit onderdeel van het vierde middel.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond, noch van de formele of de materiële motiveringsplicht.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET